

Bilag.

NATIONALBANKEN I KØBENHAVN.

København, den 19. November 1930.

Til den kongelige Bankkommissær, Hr. Handelsminister C. N. Hauge,
Handelsministeriet.

Da Lov Nr. 235 af 23. December 1929 vedrørende Indløseligheden af Nationalbankens Sedler udløber den 31. December d. A., tillader Nationalbankens Direktion sig at anmode den kgl. Bankkommissær om at ville foranledige, at Bestemmelserne i nævnte Lov forlægges. I denne Anledning tillader man sig at udtale følgende:

Saaledes som fremhævet i Skrivelse herfra af 31. Oktober f. A., i hvilken Skrivelse man motiverede Ønsket om, at Bestemmelserne i Lov af 27. December 1926 forlængedes for fem Aar, maatte det efter Nationalbankens Formening være lidet rimeligt uden tvingende Grunde at forlade den Guldbarrefod, som tildels efter engelsk Mønster blev indført ved Genoptagelsen af Guldindløseligheden her i Landet den 1. Januar 1927. Endvidere mente man, at det i hvert Fald, forinden man foretog nogen Ændring, var ønskeligt, at der forelaa Betænkning fra den af Folkenes Forbund nedsatte Kommission til Undersøgelse af Guldspørgsmaalet, samt at den paa det Tidspunkt skitserede internationale Bank (B. I. S.) var traadt i Virksomhed.

Forholdet er nu dette, at den nævnte Kommission under 8. September d. A. har afgivet en midlertidig Rapport til Folkeforbundet, og at Indholdet af denne Rapport har bestyrket Nationalbanken i, at det heller ikke nu vil være rigtigt, at Danmark forlader Guldbarrefoden for at gaa tilbage til Guldmøntfoden. Hertil kommer, at selvom Anskuelserne om, hvilken Betydning Guldmangelen har for stedfindende Prisfald, er delte, er der dog næppe nogen teoretisk eller praktisk Økonom der bestrider, at „Guldmangelen“ er en Faktor, man i denne Sammenhæng maa regne med, og dette navnlig i England, hvis Pengepolitik paa det stærkeste er blevet berørt af andre Landes Guldkøb i det engelske Marked.

Der foreligger derfor ikke blot i Øjeblikket en Situation, hvor der er international Enighed om, at der for ethvert Land er Grund til at udvise den størst mulige Sparsommelighed med Guld, men hvor det hele Spørgsmaal giver Anledning til Bekymring for de kommende Aar, fordi Experterne — saaledes som det fremgaar af Folkeforbunds-Kommissionens Rapport — er af den Anskuelse, at vi staar overfor en stadig stigende „Guldmangel“. Da man samtidig mener at maatte regne med et stigende Forbrug af Guld til industrielt og andet ikke-monetært Brug, vil disse Beregninger naturligvis give et stadigt formindsket Kvantum Ny-Guld til Raadighed for monetære Formaal. Det maa herefter være at forudse, at medmindre der indføres legale eller praktiske Ændringer i Anvendelsen af Guld som Basis for Krediten, maa man regne med en fortsat Kamp om Guld.

Blandt saadanne legale eller praktiske Ændringer anfører Rapporten i første Række Guldbarrefoden, naturligvis ikke mindst, fordi denne Ændring er forholdsvis let at etablere, men ogsaa fordi denne Form tilfredsstiller alle fornødne Krav til en Guldfod. Det anføres, at der utvivlsomt i Øjeblikket havde